

2010 03

Senegal, een dag uit vele dagen

Vroeg in de ochtend worden we ruw gewekt door het geluid van trommels. Ik stap uit bed en raak verward in de klamboe. Het is donker en een druk op het lichtknopje geeft mij geen licht maar wel een schok, vochtige vingers van de hitte van de nacht. Ik was even de slechte conditie van de schakelaar vergeten. Als reactie zak ik weer neer op de bedrand. Bij een volgende poging raak ik nog meer verstrikt in de plooiën van de klamboe, die overigens weinig resultaat heeft gegeven. Mijn linker wang toch al niet zo fraai, zit vol met muggenbulten.

Dan werp ik bozig en krabbend een blik op de maan, en besluit dat het rond vier uur moet zijn. Ik klim weer terug in bed. Worstel met de klamboe en besluit dan dat de dag begonnen is dus de klamboe overbodig. Ik lig nog even stil te luisteren naar het getrommel en ontdek dat het eigenlijk heel aardig klinkt. Het zijn lege jerrycans waar een groepje (straat)jongens op trommelt. Het stemt mij vriendelijker.

We zijn om half zeven op pad, onze nieuwe banden moeten uitgebalanceerd worden en ook de remmen hebben nieuwe blokjes nodig. In Mauritanië is dat niet echt mogelijk. Wij hebben een grote Toyota garage, maar niets erin. Alles verkocht door gebrek aan geld.

Hier in Dakar is alles zeer (over)georganiseerd. Fransen zwaaien dan ook de scepter.

Gisteren spraken we de eigenaar van de garage om de auto te tonen en af te spreken wat er moest gebeuren. Vandaag denkt de man daar anders over. Slaperig en moe sta ik aan te horen wat hij denkt dat er allemaal gebeuren moet en begin voorzichtig in mijn hoofd de handelingen op te tellen. 'Lukt dat allemaal vandaag?', hoor ik Demba vragen. 'Twee, drie dagen dan is uw auto weer als nieuw.' Klaarwakker ben ik nu. We spreken af: de remmen en het balanceren. Alles is uit de auto tot en met de aansteker, de reservebanden en de ruitenwissers. Niets wat niet aard- en nagelvast verbonden is mag blijven zitten.

We spreken af dat wij over twee uur de auto komen ophalen.

Abdou is met Bonny (installateur voor de solar) met hernieuwde papieren met stempel en handtekening opnieuw naar de ambassade. Daarna zal hij geld gaan halen bij de bank.

Wij gaan naar Chinuitell voor het niet werken van mijn internetsleutel.

Als ik aan de beurt ben, krijgt Demba een telefoontje van de garage. De sleutel om de wielen los te halen hebben zij nodig. Zij hebben wel gereedschap, maar mogen dat niet voor reparatie van de auto gebruiken. Demba neemt een taxi naar huis (een uur heen en een uur terug).

Abdou belt dat het visum geweigerd is. Er moeten andere papieren komen. We weten uit ervaring dat het dan dagen kan duren, omdat ze wisselende mensen op wisselende plekken hebben met wisselende ideeën. Abdou zet Bonny bij mij af bij Chinquitel.

Ik help een chinees bij het kantoor van chiquitel met de installatie van zijn internet. En daarna vind ik de werkbalk terug van een Franse zenuwachtige dame die de computer dichtklapt, zo blij is ze dat ik het teruggevonden heb. Ik vertel haar beter eerst goed af te sluiten en daarna de computer dicht te klappen.

Abdou belt op om te vertellen dat hij het geld niet ineens kan krijgen maar daarvoor drie cheques nodig heeft en naar drie verschillende banken moet.

Hij vreest voor onze afspraak in het ziekenhuis met een jongetje dat twee klompvoetjes heeft en hopelijk geopereerd kan worden.

Om vier uur hebben we niet ontbeten, niets gedronken of gegeten en wachten moe en hongerig in een rijtje bij Toyota, die gelukkig gratis water uitdeelt.

We proberen een taxi te huren voor morgen om de twee solar-installateurs uit Nederland naar de grens met Mauritanië te brengen. Voor de veiligheid reizen zij via Senegal. Demba en ik rijden via Rosso met de bagage. Het is lastig een goede veilige betaalbare auto te vinden.

Om negen uur in de avond zijn we moe thuis.
We hebben nog steeds niet gegeten.
De Toyota is niet klaar, we moeten later maar terugkomen.
Het geld is geteld, dat wel.
Bonny heeft geen visum.
We hebben (nog) geen auto voor morgen.
Maar we hebben een afspraak voor het kleine mannetje voor de operatie aan zijn voetjes, en dat maakt het tot een goede dag.

